

— На върха „Свети Никола“, тъкмо на билото на Балкана, гдето минава главниятъ пѣтъ отъ Габрово за Шипка и Казанлъкъ, отговаряха бѣжанцитѣ.

Всички се замислятъ. Казватъ, че цѣла Тракия гори. Ако минатъ Балкана, турцитѣ ще подпалятъ и Дунавска България.

Рускиятъ царъ стои въ Бѣла, а сетне се премѣства въ с. Горна Студена. Оттамъ той постоянно телеграфира въ Русия да се изпрацатъ нови войски, защото турцитѣ се опиратъ и засилватъ.

Минаватъ днитѣ. Боеветѣ се затягатъ. Есенъта настѣпва. Времето застудява. Дъждове обливатъ земята. Бѣжанцитѣ се настаняватъ изъ селата и изпълниха навсѣкжде кѣшитѣ. Мнозина отъ тѣхъ спѣха подъ стрѣхитѣ, а нѣкои и на открито.

На помощъ.

Въ село достигнаха конни руски войници и поискаха 5 кола съ слама. Кметътъ отреди отъ нашата кѣща да се земе кола. Баща ми натовари съ слама колата, зѣ една конска торба съ хлѣбъ, впрегна биволитѣ и каза:

— Никола, хайде и ти ще дойдешъ съ мене.

Кметътъ нареди, сламата да се закара въ Габрово. Тамъ студътъ билъ голѣмъ, имало много войници, ранени, болни, измръзнали, нѣмало на що да лежатъ.

Тръгнахме по Габровското шосе къмъ Дръново — Габрово. Презъ нощъта водата и калъта замръзнаха. Пѣтищата препълнени съ бѣжанци, болни и ранени войници. Отъ дветѣ страни по пѣтя на всѣка полянка зѣзнатъ въ тъмнината голи деца около окопъ, въ който свѣти огънь и ври нѣкаква тен-